VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

SILVIA KÉT TÁNCOSA

REGÉNY

IRTA:
FORRÓ PÁL

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2016
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5557-41-5 (online)
MEK-14875

I.

James Parker a hónapos szoba vaságyán ült és azon gondolkozott, hogy irjon-e bucsuleveleket, mielőtt felakasztja magát? Mert azzal tisztában volt, hogy öngyilkos lesz. Ma délelőtt foszlott el utolsó reménye, amikor egy jóakarója ajánlólevelével alkalmaztatásra jelentkezett egy nagy cégnél. Az igazgató a szemébe nevetett és azt mondta, hogy éppen most mondtak fel kétszáz régi emberüknek. Szó sem lehet uj tisztviselő felvételéről.

Hát persze a tőzsde! És a gazdasági világválság.

Azt igazán mindenki tudhatná, hogy amikor milliárd dollárok usznak el napok alatt, akkor egyszerre megreng a föld a vállalatok alatt és naponta tizezrek válnak állástalanokká.

James Parker nem volt naplopó. A világháboru idején mint huszéves fiatalember került az európai harcterekre és nagy sikereket aratott mint repülőtiszt. Leszerelés után volt némi pénze, mükereskedő lett és eleinte egészen szépen virágzott az üzlete.

Ebben az időben James ismert alakja volt a new-yorki aranyifjuságnak. Elegáns sportkocsiján minden este más-más mulató elé hajtott és mint szenvedélyes táncos, többnyire csak hajnalban hagyta el a music-hallt, néha nem is egyedül, hanem valamelyik táncosnő karján.

De most már majdnem egy év óta szörnyen le volt törve. Fillérekért vesztegette el raktárát, tele volt adóssággal, fogalma sem volt, hogy miből tengetheti tovább nyomoruságos életét. Mert New-Yorknak nincsen szive. Akinek nincsen pénz a zsebében, azt ridegen, könyörtelenül hagyják elpusztulni. A nyolc milliós gigantikus városban igazán nem veszik észre, ha néhányezer ember egyszerüen elmerül és eltünik.

James nem volt éppen érzelmes ember, de e pillanatban mégis könnyekkel volt tele a szeme. Sajnálta magát. Igazságtalanságnak tartotta, hogy harmincnyolc éves korában nyomorultul pusztuljon el, mint egy patkány. És tulságosan egészséges volt. Noha a sok éhezéstől meglehetősen elgyengült, még mindig ruganyosak voltak az izmai, ép volt minden szerve. Ilyen jó fizikumban szinte legyőzhetetlenül erős az étvágy.

Pedig világos, hogy meg kell halnia. Olyan szabályosan halálra volt itélve, akár a Sing-Sing fegyház valamelyik rablógyilkosa. A különbség csak az volt, hogy ott a hóhér hajtja végre az itéletet, itt pedig őrá bizták, hogy éhen akar-e halni, vagy önkezével vet véget nyomoruságának.

Minden képzelhető pénzforrását kimeritette már. Valamennyi ismerősének tartozott. Minden ingóságát eladta, kivéve a ruháit. Ezekhez makacsul ragaszkodott. Tulságosan ki volt fejlődve a szépérzéke. Hiszen mütárgyakkal kereskedett, a vérébe és idegeibe volt ágyazva a szép iránti lelkesedés. Még mindig volt néhány szép ruhája, nyakkendője és frakkja is kifogástalanul elegáns volt. Ebben a vakolatát hullató, penészes szagu, butorok nélküli nyomoruságos szobában olyan volt elegáns ruhájában, mint egy elátkozott herceg.

Szörnyen éhes volt. Előző nap reggel evett utóljára néhány falat kenyeret és egy pohár tejet. És azóta 35 óra mult el. Olyan gyenge volt, hogy minden mozdulat nehezére esett. De talán lelkileg még jobban meg volt törve, mint testileg. A gondolatai egészen meg voltak zavarva. A düh, kétségbeesés, tehetetlenség, a reménytelenség érzése felbőszitették és majdnem őrjöngött. E pillanatban minden gonosztettre képes lett volna, hogy pénzhez jusson.

Eladhatná megmaradt két ruháját és a frakkját!...

Eh, ennek semmi értelme nincsen. Meghosszabbitja vele vergődését néhány nappal. És azután? Brr! Most legalább nem szaladgál ugy, mint egy utszéli, züllött koldus. Nem, ha már meg kell halni, akkor inkább igy távozik a másvilágra.

Hirtelen fanyar, dacos mosoly szökött az arcára. Pokoli ötlete támadt. Elővette frakkját és lázas gyorsasággal öltözni kezdett.

II.

A Majestic-szálloda halljában New-York legelőkelőbb közönsége szokott vacsorázni. Mr. Whiteman, a jazz-király személyesen dirigálta a legujabb slágereket és a tánckorongon legalább husz dollármilliomos leánya táncolt széditően jól szabott szmokingokba öltözött, szélesvállu, szikár, remek fogsoru fiatalemberekkel, akik között a jelenlévő Brevster detektiv állitása szerint körülbelül négy volt annyira gyanus, hogy nyugodtan le lehetett volna tartóztatni őket, mint valamelyik alvilági banda tagját. A brilliánsok és selymek káprázatába öltözött hölgyek azonban ezzel édes-keveset törődtek. A modern New-York jelszava: minden a fiataloké! És teljes egyenjoguság lányoknak és fiuknak! Sőt, legyünk őszinték: már ezen is tul vannak. A valóságban ugy fest ez a jelszó, hogy a lányoknak még a fiuknál is több szabadságuk van. New-York kinai negyedének titokzatos ópiumbarlangjaiból nem egyszer viszik el hajnalban teljesen eszméletlen állapotban igen előkelő családok leányait. És még jó, ha pénzük és ékszerük elrablásán kivül más bajuk nem történt. Mert nem ritka eset, hogy a szerencsétlen lány átlőtt mellel, vagy fejjel holtan kerül meg valami szörnyü helyen és nem lehet eldönteni, hogy gyilkosság, vagy öngyilkosság áldozata-e?

Megtörtént, hogy unatkozó fiatal milliomosok - fiuk és lányok vegyesen - betörőbandát alakitottak és kölcsönösen kifosztották egymás palotáit. A kétségbeesett szülők elmeorvosokhoz futkostak, hires védőket fogadtak, hogy a fegyháztól megmentsék reményteljes csemetéiket.

A Majestic hallja különösen kedvenc találkozóhelye volt a newyorki aranyifjuságnak. Előkelő, szinte nagyképüen feszes külseje megtéveszthette az idegeneket, de a beavatottak tudták, hogy mindannak, ami itt történik, valami rejtélyes és kifürkészhetetlen kalandor ize van és sohasem lehet tudni, hogy vajjon melyik izgalmas riport végső szálai nyulnak idáig?

James Parker az egyik ezüst edényektől roskadozó, virágokkal diszitett asztal mellett ült és fejedelmi vacsorát evett. Rózsaszinü, édeskés izü nagy tengeri rákot romulárd mártással, vajastésztába sütött bélszint francia köritéssel, fagylaltot, jégbe hütött kaliforniai gyümölcsöket. Egyetlen cent sem volt a zsebében, de hidegen, halálos elszántsággal evett. Már nem is az ételsort nézte, hanem azt, hogy mi a legdrágább?

Lassan, megfontoltan evett. Nem volt sietős a dolga. Tudta, hogy az élete a feketekávé után véget ér. Ez az ő utolsó vacsorája. Otthon jutott az eszébe, hogy a halálraitéltektől rendesen megkérdezik, hogy mi az utolsó kivánságuk? És azok többnyire finom vacsorát rendelnek.

Hát miért ne lakjon ő is jól halála előtt? Miért távozzon üres gyomorral a tulvilágra?

Elhatározta, hogy mégegyszer elmegy a Majesticbe, ahol már olyan sok nagyszerü estét töltött...

A fagylaltnál tartott és most már egy kicsit sajnálta, hogy idejött. Tulságosan szépnek talált mindent. A nőket, akik nevettek és flörtöltek, a fiatalembereket, akik látszólagos gondtalansággal táncoltak és sugdolództak, a muzsikát, amelyben leirhatatlanul kábitó hangulat kergetődzött, a fényes termet, a puha szőnyegeket, a bronz figurákat, a szépségnek, jólétnek, vagyonnak ezt a tébolyitó orgiáját.

Orditani szeretett volna kétségbeesésében és fájdalmában.

Hát mit vétett ő, hogy ilyen nyomorultul kell elpusztulnia?

És minden idege, vérének minden cseppje tiltakozva kiáltotta: Élni! Élni!

A szeme rásiklott az egyik szőke, magas, édesen nevető leányra, aki olyan volt, mintha Hollywoodból szökött volna ide szépség divatmintának. Ezzel a lánnyal táncolni! Egy tangót! Halálos szédületben táncolni és azután egy csókot lopni a szájára, vad, szenvedélyes csókot, egy élet minden kemény lázadását.

Hirtelen hideg, fürkésző, merev szempár pillantását érezte. Figyelik. Parkeren rémület borzongott végig. Érezte, hogy elfehéredik, reszket, szörnyü félelem szorongatja.

Ki lehet ez az ember a szomszéd asztal mellett, ki ilyen kitartóan és mereven nézi? Csak félve, oldalról mert visszapillantani rá. Kellemetlen arcu, negyven év körüli férfi volt. A válla kissé ferde, ajka tulságosan husos, ujjai kövérek. Különös! Ez a férfi, ugy látszik, féltékeny rá. Igen, határozottan, nem lehetett benne semmi kétség. Az ismeretlen szintén a magas, szőke lányt bámulta és észrevette, hogy néki is ez a lány tetszik. Vetélytársának tekintette. Parker borzalmas helyzete ellenére is majdnem elnevette magát. Oh, milyen kegyetlen guny! Még ő rá féltékenyek... No még csak néhány perc türelem, kedves ismeretlen. Mindjárt tisztázódik a helyzet!

Az a szőke lány egyébként egyedül volt. New-Yorkban megszokott dolog ez. Senki sem ütközik meg rajta. Akad a táncteremben is lovag. A szőke eddig még minden táncot végig táncolt. Sőt ugylátszik, hogy az egyik fiatalembert nagyon is kedvére valónak találta. Már háromszor táncolt vele és az ifju állandóan rámosolygott páholyából, ahol több barátjával ült.

Parker megrezzent. A kövér ujju idegen felállt asztala mellől és elhaladt mellette. Olyan szorosan ment el asztala mellett, hogy a kabátja érintette Parkert. Egy perccel utóbb visszaült helyére.

III.

Éjfél után egy óra volt. Parker a feketekávéjánál tartott. Noha sokat evett, arca ijesztően sápadt volt. Arra a szörnyü botrányra gondolt, amely néhány perc mulva ki fog törni.

Most már egészen bizonyos volt abban, hogy nincsen bátorsága meghalni. Nem tudja elővenni revolverét és hidegvérüen fejébe röpiteni a golyót itt, az előkelő étterem kellős közepén, ahogyan azt otthon tervezte.

És akkor jön az utálatos jelenet, a főpincér és a pincérek elképedése, szitkozódása, valószinüleg meg is verik, azután rendőrt hivnak, beviszik a rendőrségre, biróság elé kerül... bezárják...

Hát legyen igy! Legalább ennivalót kap. Fél év mulva kiszabadul és akkor megpróbál uj életet kezdeni.

De Parker érezte, hogy most magának hazudik. Hogy ami következik, az igenis rettenetes, talán a halálnál is rosszabb.

Az a szőke lány már vagy négyszer pillantott át az asztalához. Talán megérezte, hogy micsoda iszonyu kétségbeesés dul benne. A nőket izgatja a titokzatos, a meglepő.

A szomszéd asztalnál pedig még mindig ott ül a kövér ember és vár. Szurós szemét nyugtalanul forditja hol a lány, hol Parker felé és vár. Mint a pók, ugy vár. Mozdulatlanul, gonoszul és makacsul.

Parkernek az volt az érzése, hogy ez az ember detektiv. Vagy valamilyen gonosz démon, misztikus erők felett rendelkező titokzatos egyén, aki azért jött ide, hogy lecsapjon rá.

Ez a gondolat ugy kinozta és annyira elvette hidegvérét, hogy már majdnem oda lépett az idegenhez, hogy megkinzottan és elfáradva azt mondja:

- Mit akar? Végezzen velem! - Hát, igen, csaltam... Éhes voltam! Enni akartam!

Fél kettő volt.

A szőke lány megint ránézett. A főpincér már többször idegesen haladt el mellette tüntetően. A pincérek különböző ürügyek alatt zavarták. Nem lehetett tovább föltartóztatni az eseményeket.

Asztalához intette a főpincért.

A számla már készen volt. Tizenkét dollárra rugott.

Parker majdnem eszét vesztette az izgalomtól. Villámgyorsan kergetőztek benne a gondolatok. Először arra gondolt, hogy cinikusan és egyszerüen megmondja: nincsen pénze. De a szőke lány megint érdeklődve nézett át. Legalább néhány percet akart nyerni. Ne itt, a lány előtt érje ilyen megsemmisitő szégyen. Feltámadt benne régi uriasságának minden szemérme. Valahogyan megpróbálja meguszni a dolgot...

A zsebéhez nyult, mintha tárcáját akarná elővenni.

Azután ijedt, meglepett mozdulatot tett.

- A pénztárcám! - kiáltotta - Kilopták.

Felugrott és végigtapogatta zsebeit. A pincérek megrökönyödve nézték.

- Ellopták! - ismételte hangosan.

Ekkor meglepő dolog történt.

A szomszéd asztalnál ülő kövér ember felállt és hozzájuk lépett.

Parkerben megdermedt a vér. Szeme előtt vörös karikák cikáztak. Jól érezte tehát. Ez az ember csakugyan az ő végzete. Most ide jött, le fog rá csapni mint a prédájára vadászó héja.

De nem ugy történt.

A kövér zavartan mosolygott és azt mondta:

- Bocsánat, uraim... a pénztárcát én loptam el!

- Ön? - dadogta elképedve Parker.

- Igen. Én. Brevster büvészmester vagyok. Ezzel a kis trükkel akartam magamra vonni a figyelmet...

A pincérek nevettek. Parker rettentő zavarral nézett Brevsterre, aki most egy tárcát nyujtott feléje.

- Parancsoljon, uram. A pénze. Megszámolhatja. Egy dollár sem hiányzik belőle.

IV.

Mikor a pincérhad elvonult, Parker még mindig nem tért magához határtalan meglepetéséből. Némán, verejtékezve, levegő után kapkodva meredt az idegenre, aki most szivart nyujtott feléje.

- Gyujtson rá, kérem és tegyen ugy, mintha mindaz, ami történt, a világ legtermészetesebb dolga lenne!

- Mit akar tőlem? Miért tette ezt? Mi érdeke volt, hogy megmentsen? - kérdezte rekedten Parker.

- Legyen nyugodt, uram. Csakugyan nincsenek csodák és én nem vagyok földre szállt angyal, aki azért jöttem ide, hogy segitsek magán. Mindössze ugy találtam, hogy ön az az ember, aki az én céljaimnak megfelel.

- Milyen célokról beszél? - kérdezte Parker és ujra megborzongott.

- Majd rátérünk arra is. Csak beszéljünk szépen, nyugodtan. Nagy érdekem, hogy ne keltsünk feltünést és hogy különösen az a szőke, karcsu hölgy, abban a zöld estélyi ruhában ne vegyen semmit se észre. Örülök, hogy önnek is tetszik. Láttam, hogy egész este bámulta. Ugylátszik, egyforma az izlésünk. De mosolyogjon, kérem. Ön nem pszihológus. Tulságosan kiszolgáltatja magát az embereknek. Én például azonnal észrevettem, hogy ön milyen különös lelkiállapotban van...

- Hogyan? - dadogta növekvő zavarral Parker.

- Nem volt nehéz. Láttam ideges mozdulatait, szórakozottságát: egyszer égő végével vitte a cigarettát a szájához, egyszer pedig pohara helyett az olajtartóhoz nyult és abból akart inni. De különösen az tünt fel, hogy noha az a szőke hölgy önnek észrevehetően tetszik, mégsem kérte fel táncra, holott egyedül ül asztalánál. Tehát gondjai vannak, gátlásai, zavaró lelki körülmények. A szemében volt valami félelmetes zavarodottság... nyugtalanság... félelem... Olyan volt, mint a menekülő ember. És mikor fizetésre került a sor, nem lepett meg, hogy nem találta meg a tárcáját... izé... szabad a nevét kérdeznem?

- James Parker, mükereskedő!

- Szóval, mister Parker, én önt kisegitettem bizonyos előleggel. Abban a tárcában száz dollár van...

- És mit kiván ezért a pénzért?

- Igazán nem nagy dolgot. Mindössze annyit, hogy kérje fel azt a szőke hölgyet táncra. Nem lesz nehéz. Hiszen látja, hogy már másfél órája várja.

Parker ugy nézett Brevsterre, mint aki kételkedik annak ép eszében.

- Miért akarja ezt? - kérdezte megdöbbenve.

Brevster gunyosan mosolygó arca egyszerre komolyra vált.

- Hát most már ideje, hogy csakugyan komolyan beszéljünk. Tudja ön, hogy ki az a hölgy?

- Sejtelmem sincsen.

- Megmondom. Miss Silvia Roscoe, a Sulivan & Co. főtisztviselőnője. Remélem, azt már tudja, hogy ez a cég Észak-Amerika legnagyobb fegyvergyára?

- Igen... természetesen!

- Azt azonban már nem tudhatja, hogy ez a cég nem régen ajánlatot tett Mexikónak fegyverszállításra. A világ összes államai közül Mexikónak van a legtöbb fegyverre szüksége, tekintettel arra, hogy ott sikerült állandósitani a forradalmakat. Ha az egyik csoport győz, lefegyverzi a másikat. Erre azok titokban ujra fegyverkezni kezdenek. Mexikó ma a legjobb ügyfél fegyvergyárak számára. Elhiheti, hogy az ilyen nagyszerü vevőért érdemes verekedni.

- Igen... de kérem, mi közöm van ehhez nekem? Én nem értek fegyverekhez...

- Tudom. Megnyugtatom, hogy én sem. De üzletekhez annál inkább. Szóval e pillanatban ugy áll a dolog, hogy a Sulivan & Co. cég ajánlata igen kedvezően áll a mexikói hadügyminisztérium előtt, ámbár döntés még nem történt az ügyben. Az egyetlen komoly ellenfél a londoni Barrymore részvénytársaság, melynek én főtisztviselője vagyok. Vagy mondjuk: megbizottja. Érti már? Nekem az az érdekem, hogy ezt a fegyverszállitást minden körülmények között mi kapjuk meg. És ebben kell segitségemre lennie...

Parker megtörülte a homlokát, igen ostoba arcot vághatott, mert Brevstert ezuttal először hagyta el nyugalma.

- Bocsásson meg, de önnek igazán nehéz kissé a felfogása. Kénytelen vagyok mindent a szájába rágni. Ön tehát felkéri táncra miss Silviát. Igyekszik minél előnyösebb oldalról bemutatkozni. Ez nem fog nehezére esni. Amint észrevettem, miss Silvia máris rokonszenvesnek tartja önt. Bevallom, magam szerettem volna megismerkedni vele, de sajnos, nincsen szerencsém a nők körül. Nem vittem volna semmire. Silvia romantikus jellem. Nála pénzzel nem lehet boldogulni. Ő a szivet keresi. Kénytelen vagyok tehát magamat egy Don Juannal helyettesiteni.

- Ön gunyolódik!

- Sohasem beszéltem komolyabban életemben, mint e pillanatban. És nem szoktam száz dollár előleget adni tréfákra. Az udvarlással természetesen nem fejezte be feladatát. Meg kell nyernie Silvia teljes bizalmát. El kell hitetnie vele, hogy feleségül veszi. Mind ennek villámgyorsasággal kell leperegnie. Játssza meg a szenvedélyes udvarlót, aki nem tud uralkodni magán és rohanjon fel a hivatalba, mintha csak azért menne fel, hogy láthassa. Valójában azonban egyetlen cél lebegjen a szeme előtt: okvetlenül szerezze meg a Sulivan & Co. cég mexikói ajánlatának másolatát. Sürgősen meg kell tudnom, hogy mennyiért ajánlották fel a fegyverküldeményt Mexikónak. Ha ezek az adatok birtokomban vannak, ugy a Barrymore cégnek gyermekjáték utólag megjavitani ajánlatát és lekonkurrálni a Sulivan céget. Értse meg: milliókról van szó. Ha ezt a másolatot megszerzi, huszezer dollár jutalmat kap készpénzben...

Parker nehezen lélekzett. Látszott, hogy Brevster szavai nem csak megdöbbentették, hanem azok a legmélyebb hatással is voltak rá.

- De hát ezek az akták bizonyára el vannak zárva és miss Silvia nem lesz hajlandó azokat nékem átadni.

Brevster mosolygott.

- Ön tulságosan naiv, kedves barátom. Nékem azonban valamivel több tapasztalatom van az ilyesmiben. A háboruban Anglia javára kémkedtem Németországban és mondhatom, ennél sokkal nehezebb feladatokat vállaltam. Egyébként önnek tulságosan könnyü dolga lesz. Mert én a helyzetet már előre kikémleltem. Különböző ürügyekkel, mint egy spanyol érdekcsoport megbizottja, többször megjelentem a Sulivan cég irodáiban, ahol alaposan körülnéztem. Természetesen Silvia kisasszony szobájában is jártam. A pontos vázrajzot a helyiségről és a benne lévő butorokról meg fogja kapni tőlem. Silvia kisasszony a titkárnője Mr. Rocfordnak, a titkos levelezési osztály főnökének s ő kezeli a legbizalmasabb aktákat, melyeket a szobájá-

ban lévő páncélszekrényben őriznek. Ennek a páncélszekrénynek a kulcsát kell megszerezni...

- Csak nem gondolja, hogy be fogok törni?

- Erre nem lesz szükség. Egyébként a részletekről majd később fogunk beszélni. Most nincs időnk. Rohamra kell indulnia. Én most félrevonulok a bárba. Mielőtt elhagyja a szállodát, odajön és beszámol az eseményekről. A viszontlátásra! Sok szerencsét!

V.

Parker ugy indult miss Silvia felé, mint aki egy hipnotikus parancsnak engedelmeskedik.

Silvia mosolyogva állt fel, mikor táncra kérte.

- Legyen őszinte és árulja el: miért habozott több mint két órán keresztül, mig elszánta magát arra, hogy felkérjen? Tudja, hogy egész este ezen mulattam? Láttam, hogy tetszem magának és hogy nem mer hozzám közeledni.

- Téved, nem a bátorságomon mulott. Hanem a hangulatomon. Bennem annyi keserüség, életuntság halmozódott fel az utóbbi hetekben, hogy ebbe a rossz hangulatba sehogy sem tudtam beleilleszteni azt a mosolyt, melyet az ön látása keltett a szivemben... De minél tovább néztem magát, annál kisebb lett a szomoruságom és annál diadalmasabb erőre kapott a mosolyom...

Silvia nevetett.

- Ez nagyon kedves... De mondja őszintén... nem volt ebben az elhatározásában annak az urnak is része, akivel az imént beszélt?.

- Miért mondja ezt? - kérdezte idegesen Parker.

- Éreztem, hogy rólam beszélnek. Ezt az urat ismerem látásból. Járt néhányszor az irodában, ahol dolgozom... Ki ez az ember?

- Azt mondta, egy spanyol érdekcsoport megbizottja...

- Ah, igen. Már emlékszem. Valóban spanyol megbizásból érdeklődött nálunk bizonyos szállitások iránt. Erről beszélt?

- Nem. Magáról.

- Mit mondott?

- Szerelmes önbe.

- És arra kérte magát, hogy ezt mondja meg nekem?

- No, nem ilyen nyiltan. De tulságosan dicsérte önt. Annyira lelkesedett, hogy magam is kiváncsi lettem...

- Szóval másnak kellett engem a maga számára felfedezni?

- Másnak kellett észretériteni, hogy siessek, ha meg akarom előzni!

Nem folytatták a beszélgetést. A zene olyan parancsoló és nagyszerü ritmussal diktálta a táncot, hogy néhány percre egészen átadták magukat ennek a gyönyörüségnek. Mind a ketten pompásan táncoltak. Európai embereknek nincs is fogalmuk arról, hogy mi az igazi tánc, a ritmusok legapróbb megjátszása nemcsak tánclépéssel, hanem az egész testtel. Táncolni csak Amerikában tudnak. Onnan is importálják a táncujdonságokat, éppen ugy, mint Párisból a divatmodelleket.

Mikor visszatértek a helyükre, ugy érezték, mintha már régi barátok lettek volna. A jó táncost éppen ugy jellemzi mozdulata és éppen olyan pontosan elárulja karakterét, mint a fecsegőt beszédje, az idegest a szeme, a kártyást a modor, mellyel a játszmát végigjátssza.

- Mikor szokott szabad ideje lenni? - kérdezte Parker.

Silvia vállát vonta.

- Sajnos, ez mostanában nagyon ritkán fordul elő. Az utóbbi hetekben fantasztikus mértékben növekedett a munkánk. Akárhányszor éjszakára is ott maradok a gyárban... Hja, persze, maga talán nem is tudja, én a Sulivan & Co. fegyvergyár egyik titkárnője vagyok...

- A barátom emlitette...

- Ah, persze! Ő már látott ott. Tudja, ez az egyetlen üzem, amely még ma is megy. Csak azon imádkozom, hogy legyen még néhány békekonferencia...

- Békekonferencia?

- Igen. Tudja ezeken a konferenciákon Genfben, meg Lausanneban mindig leleplezik, hogy az egyes államok milyen óriási mértékben fegyverkeznek. Ilyenkor a többi állam megrémül és siet szintén ujabb tankokat, géppuskákat meg bombavetőket rendelni...

Parker sóhajtott.

- Irigylem önt!

- Mert annyi munkám van?

- Igen. Ez a legnagyobb áldás. Dolgozhatni!

Silvia fürkésző pillantást vetett Parkerre.

- Szóval, a bosszuság, a rossz hangulat, amiről az előbb beszélt, ezzel függ össze. Nincs munkája?

- Nincs!

- Hm! Ön amerikai állampolgár?

- Természetesen. Telivér newyorki vagyok.

- Az irásai rendben vannak? Büntetlen előélet?

Parker bámulva nézett Silviára.

- De bocsásson meg ...

Silvia nevetett.

- Ne sértődjön meg. Nem illetlen kiváncsiságból kérdezem. De tudja, sokáig voltam a személyzeti osztály élén és megszoktam ezeket a hivatalos kérdéseket. Kedve volna hozzánk belépni?

Parker szeme tágra nyilt a meglepetéstől.

- Ezt komolyan mondja?

- Természetesen. Mondottam, hogy rengeteg munkánk van és kisegitő erőket keresünk. Milyen nyelveket tud?

- Az angolon kivül németül és spanyolul beszélek.

- Remek. A levelezési osztályra éppen spanyol levelezőt akartunk most keresni. Tudja, főleg Dél-Amerikával dolgozunk... Holnap reggel nyolckor jelentkezhet. Egyenesen hozzám fordulhat. A levelezési osztály főnökét ugyanis én helyettesitem... De, kérem, mért vág ilyen megrőkönyödött arcot?

- Bocsásson meg, de mindez olyan valószinütlen... Én nem mint álláskereső közeledtem magához, amikor táncra kértem.,.

- Hagyjuk ezt! Mi modern emberek már tulvagyunk az ilyen érzelmességeken. Tisztában vagyunk azzal, hogy udvarlás, szerelem, szórakozás és munka egyetlen összefüggő egész.

Ostobaság azokat kinosan elválasztani egymástól, mint ahogyan régen tették. Mi, mai lányok igen jól tudjuk, hogy a kenyérért meg kell dolgozni és hogy a férfiak sem élnek levegőből. A hivatalban természetesen főnöke leszek, ami nem jelenti azt, hogy hivatalon kivül ne legyünk egyenrangu pajtások. Remélem, nincsenek konzervativ előitéletei és nem zavarja, hogy lány a főnöke?

- Nem, a legkevésbbé sem!

- All right! Akkor hát rendben vagyunk! A viszontlátásra holnap reggel...

- Elkisérhetem?

- Nem. A kocsim lent van. Magam soffőrködöm. Szeretek éjjel egy kicsit egyedül autózni. Némi regényesség mégis csak van bennem...

Vidáman kezét nyujtotta és kisietett a hallból.

Parker földbe gyökerezett lábakkal állt és némán bámult utána. Azután hirtelen eszébe jutott Brevster és felizgultan, az eseményektől kábultan sietett a bárba.

- Képzelje, - mondotta szinte magánkivül - miss Silvia szerződtetni akar a gyárba... A levelezési osztályba.

Brevster halkan füttyentett.

- Szerencsés fickó! Gratulálok! Akkor hát gyerekjáték lesz az egész.

- Micsoda? - kérdezte egészen bambán Parker.

Brevster megbotránkozva nézett végig rajta.

- Hát természetesen a cég ajánlatának megszerzése. Amiről beszéltünk...

- Ah, igen... igen... persze! - mondotta szórakozottan Parker.

Brevster a homlokát ráncolta.

- Nézze, mister Parker, én megértem, hogy önnek tetszik miss Silvia, de ne felejtse el: első az üzlet és a kötelesség. Ön velem szemben kötelezettséget vállalt. Lehet, hogy most már kényelmetlen a dolog. Hiszen holnaptól kezdve már állása, foglalkozása van. De ne felejtse el, hogy végső fokon ezt is nekem köszönheti. Ha nem mentem meg kinos helyzetéből, a főpincér rendőrt szólit és nem igen lett volna alkalma megismerkedni miss Silviával.

- Tudom, mister Brevster... ne tartson hálátlannak!

- Oh, hagyjuk az érzelmes hangokat. Én nem hálát kérek, hanem engedelmességet. Jegyezze meg, ha eszébe jutna engem elárulni, vagy nem tenné meg azt, amit parancsolok, ugy nincs a világnak az a helye, ahol biztonságban lehetne embereim bosszujától. Egy nyugodt pillanata nem lesz többé. Mindenhol, reggeltől estig és estétől reggelig a halál leskelődik magára. Az utcán, étteremben, mulatóhelyeken, hivatalában... Értsük meg egymást: az aktákra szükségem van. Most már gyerekjáték lesz másolatot készitenie a páncélszekrény kulcsáról. Azután majd meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. A legfontosabb parancs: hidegvér, nyitott szem, bátorság! Most menjen haza és aludjon. Holnap szüksége lesz pihent idegekre!

VI.

A Sulivan & Co. hatalmas telepe Newyork gyárnegyedében állt. Kivülről inkább kaszárnyának látszott, mert fegyveres katonaság teljesitett őrséget a kapuban. Minden be- és kimenő embert igazoltattak. A gyanusabbakat ki is kutatták, mert köztudomásu, hogy az ellenséges államok kémei, az anarhisták és a százféle néven szereplő különböző fanatikusok, a fegyver- és lőszergyárak ellen követnek el legsürübben merényleteket. A gyárban külön titkos rendőrök voltak alkalmazva, akiknek az volt a feladatuk, hogy állandóan mindenkit szemmel tartsanak.

- Senkiben sem bizni! - ez volt a jelszó. Még a régi alkalmazott munkásokban sem, hiszen gyakran megtörtént, hogy a munkásruhában jelentkező napszámos valójában mérnök, vagy idegen állambeli magasrangu tiszt volt, aki igy lopta el a különböző gyártási titkokat, a legujabb fegyvermodelleket.

A telep két hatalmas épületcsoportból állott. Az utcai fronton volt az igazgatóság palotája. Itt intézték a gyár üzleti ügyeit, a levelezést, itt volt a telep saját postája, sürgönyhivatala, rádiója és ebben az épületszárnyban dolgoztak a hivatalnokok. Az épület udvari része felől gyönyörü park volt, apró villákkal, melyekben a gondnok, néhány főhivatalnok és a gyárőrség lakott. Csak a parkon tul kezdődött a tulajdonképpeni gyártelep. Ott voltak a laboratóriumok, az egyes mühelyek, a kantinok, raktárak.

Az ujonnan jelentkezőket egy földszinti terembe vezették, ahol azokat a gyár egyik főtisztviselője, egy detektiv, két irnok és egy fényképész fogadta.

James Parker valósággal elfehéredett ijedtében, mikor ezt a különös fogadtatást látta. Rémülten gondolt arra, hogy elveszett ember. Legszivesebben visszafordult volna. Ugy érezte, hogy nyitott szemmel rohan a biztos veszedelembe. De nem volt visszafordulás. Hiszen odakint viszont Brevster láthatatlan emberei lesnek rá.

- A lejtőn nincsen megállás! - gondolta kétségbeesetten.

Már ő került sorra. A kérdések özönét zuditották rá. Mivel foglalkozott eddig, volt-e katona, mutassa az okmányait...

És közben a fényképész két felvételt is készitett róla.

Azután a befejező kérdés következett:

- Ki ajánlja? Megbizható ajánlás nélkül senkit sem vehetünk fel!

- Miss Silvia Roscoe.

A főtisztviselő arca felderült.

- Ah? Igen? Azonnal ellenőrizzük!

A házitelefonon felcsengetett Silvia szobájába.

- Mister James Parker, aki a levelezési osztályba akarja felvétetni magát, önre hivatkozik...

A válasz, ugylátszik, kielégitő volt, mert a tisztviselő Parker felé fordult:

- Miss Roscoe várja önt. Majd az altiszt felvezeti!

Néhány perccel utóbb ott állt Silvia előtt.

De csakugyan ez lett volna a tegnap esti ragyogóan szép és elegáns nő?

Parker nem volt ebben egészen bizonyos. Megdöbbenve és gyanakodva nézett az előtte ülő pápaszemes, fekete munkaruhát viselő, simára fésült, energikus arcu nőre, aki hideg fejbólintással üdvözölte.

- Mister Parker? Azt hiszem, gyorsan végezhetünk. Önt egyelőre kisegitő munkaerőnek alkalmazzuk a levelezési osztályon. Heti ötven dollárt kap. Közvetlenül az én rendelkezésem alá tartozik. Iróasztala a szomszéd szobában áll. Elfogadja az ajánlatot?

Parker érezte, hogy elpirul. Szörnyen megalázottnak érezte magát. Nem csoda. Különös érzés, mikor valaki éjjel beleszeret egy ragyogó fiatal nőbe, akinek szerelmet szeretne vallani, akivel tangót táncol és másnap reggel ugyanez a nő ugy bánik vele, mint egy jelentéktelen kis senkivel, aki felett toronymagasságban áll és aki tetszése szerint kenyeret ad neki, vagy az utcára kergetheti.

De hirtelen eszébe jutott, hogy hiszen neki bizonyos titkos megbizatása van, aktákat kell ellopnia. És e pillanatban valósággal örült ennek a gondolatnak. Mert gyülölte ezt a fölényes nőt és pokoli gyönyörüségnek érezte, hogy végül mégis ő fog diadalt aratni felette. A szerelem és gyülölet az évezredes igazság szerint, nagyon közeli rokonságban áll. A megalázott szerelmes fájdalma és sértett hiusága pillanatok alatt változik kérlelhetetlen bosszuvággyá.

Parker meghajolt:

- Elfogadom az ajánlatát, miss Roscoe!

Silvia bólintott.

- Jó. Első munkáját máris átadom. Ezt az árjegyzéket kell spanyolra forditania.

Megfordult és a háta mögött álló páncélszekrényből egy füzetet vett ki.

Parker szivdobogva nézte. Ez hát a szekrény, melyben azokat a bizonyos aktákat őrzik. A kulcsok miss Silviánál vannak. Egy kis viasz segitségével könnyü lenyomatot készíteni a zárról. A szomszéd szobából nem lesz nehéz kilesni, mikor távozik Silvia és ha megvan az álkulcs, másodpercek alatt kiemelheti az iratokat...

Parker ugyanis észrevette, hogy a páncélszekrény belső fiókjain az ABC betüi sorakoznak szabályos egymásutániságban. Világos, hogy az ő aktáit az M. fiókban kell keresnie: Mexikó!

Silvia átadta az árjegyzéket.

- Elmehet! Déli egy órakor tegyen jelentést, hogyan megy a munka?

VII.

A munka nem ment nagyon jól. Parker meg volt zavarodva. Még mindig a tegnap esti hóditóan szép lányt látta maga előtt, akinek emlékét ez a mai mogorva és rideg külsejü nő sem tudta elüzni. Az éjszaka, mikor ágyában álmatlanul hevert, még valami homályos csodában reménykedett. Hogy az aktákat észrevétlenül megszerzi, lemásolja, vagy lefényképezi, megszabadul Brevstertől, pénze lesz és feleségül veszi Silviát. Soha nő nem volt még rá nagyobb hatással. Volt a tekintetében valami rejtélyes, izgalmas és érthetetlen. Olyan volt, mint aki egészen különös titkokat tud. De milyen titkok lehetnek ezek? Szerelmiek? Silviáról azonnal megállapitotta Parker, hogy ama fölényes, elmés nők közé tartozik, akik kényük-kedvük szerint bánnak a férfiakkal. Mindenhez értenek. Tudnak szépek, elegánsak, mulattatók, démoniak, bájosak lenni. Mesterei a szerelemnek. Csak éppen egy bajuk van: nincsen szivük. Akik ilyen tökéletesen játszanak meg minden férfiizlést, azok mindig csak szinészkednek, titokban kinevetik és lenézik az ostoba férfiakat, akiknél okosabbak, ravaszabbak és akiket az orruknál fogva vezetnek. De hát éppen abban áll a nagy és kivánatos férfidiadal: egy ilyen fajta nőt megtörni és őszinte, szenvedélyes szerelemre kényszeriteni!

Dél felé Silvia megjelent Parker szobájában, egy pillantást vetett kéziratára és ridegen jegyezte meg:

- Többet is dolgozhatott volna!

Parker elpirult, valami zavaros mentséget hebegett, de Silvia nem is hallgatott rá.

Cigarettára gyujtott és közben egészen hanyagul, mint valami mellékes, éppen véletlenül eszébe jutó ötletet vetette oda:

- Estére, ha kedve van, megint együtt lehetünk!

Parker majdnem leszédült székéről örömében. Vad öröm fogta el, valami elragadtatott bókot akart mondani, de pillantása találkozott Silviáéval. És ez a tekintet olyan hideg, kifürkészhetetlen, visszautasitó volt, hogy Parkernek torkára fagyott a szó.

Csak meghajolt és ugy dadogta: boldogan!

- A lakásomon várom tiz órakor! - mondotta olyan közömbösen Silvia, mintha valami irodai utasitásról lenne szó. És az ajtóból visszafordulva rendreutasitó hangon jegyezte meg:

- Remélem, délután szorgalmasabban fog dolgozni!

De Silvia csalódott. Parker még kevesebbet dolgozott délután, mint délelőtt. Olyan izgatott és feldult volt, hogy a betük összefolytak a szeme előtt.

Most már egyáltalában nem tudta, hogy mit gondoljon? Lehetséges, hogy valaki ennyire tökéletesen kettéossza a lényét? Nappal rideg és megközelithetetlen magasságban trónoló főnöknő és este csillogó démon? Mit akar tőle Silvia? Csakugyan rokonszenvesnek találja? Lehet nála reménye?

A szomszéd szobából ajtócsattanás hallatszott.

Parker megrezzent. A rábizott feladatra gondolt. Belesett a kulcslyukon. Azután fülét az ajtóra téve hallgatódzott. Minden jel arra vallott, hogy a szoba üres.

Felvette az árjegyzéket és óvatosan benyitott Silvia szobájába. Elhatározta, hogy tettenérés esetén azt mondja, hogy felvilágositást akart kérni. Valamit nem értett meg a kéziratban...

A főnöki szoba csakugyan üres volt. A páncélszekrény bezárva. Parker homlokát hideg verejték lepte el. A kabátja zsebébe már reggel beletette a lágy kis viaszdarabot. A szive a torkáig dobolt, mikor a páncélszekrény ajtajához lopódzott és villámgyorsan a zárra nyomta a viasz-masszát.

A következő pillanatban a lenyomat már ismét a zsebében volt.

Még alig huzta vissza a kezét, Silvia visszajött a szobába.

Szürke szemei szurósan szegeződtek Parkerre.

- Mit keresett ön itt?

Parker érezte, hogy elveszett. Olyan forró-hideg borzalom futott végig rajta, hogy azt hitte, eszméletét veszti. Egy pillanat alatt belátta, hogy az árjegyzékkel kapcsolatos felvilágositás kérése szánalmasan gyenge és átlátszó kifogás lenne. Erejének végső megfeszitésével vakmerő támadásba csapott át.

- Miss Silvia... bocsásson meg... én azért jöttem, mert majdnem megőrülök... nem birom tovább az idegességet... meg kell mondanom, hogy szeretem!

Miss Roscoe felháborodva nézett végig rajta.

- Megőrült? Azt akarja, hogy azonnal elbocsássam? Menjen vissza a szobájába és jegyezze meg: Ön itt kisegitő hivatalnok és semmi mással nem törődhet, mint a munkájával. Megértette?

- Megértettem!

- Akkor mehet!

Parker ugy ment az ajtó felé, mint egy megvert kutya. De még mielőtt a kilincset megfogta volna, Silvia ujra rászólt:

- Még egy szóra mister Parker!

- Parancsoljon!

- Figyelmeztetnem kell valamire. A közelmultban igen fontos, titkos iratok tüntek el a levelezési osztályból. Kérnem kell tehát, hogy minden kéziratot befejezés után közvetlenül nékem adjon át. Felesleges mondanom, hogy árjegyzékeink tartalma is bizalmasan kezelendő, ezeket is csak az érdekelt kormányoknak és rendelőinknek mutatjuk meg... Köszönöm! Elmehet!

Parker azt sem tudta, hogyan került vissza szobájába. Ugy érezte, hogy halálos veszedelemtől szabadult meg.

VIII.

A párnázott ajtók mögött Conolly tábornok, a kémelháritó osztály parancsnoka ült Silviával.

- Miss Silvia - mondotta a tábornok - ön nagyszerü lány, aki már ismételten bebizonyitotta használhatóságát. De bevallom, a mostani tervét tulságosan vakmerőnek tartom. Attól félek, hogy nem számol eléggé a fickók halálos elszántságával. Nem tagadom, attól félek, hogy ez a játék könnyen az életébe kerülhet.

Silvia vállat vont.

- Ez a kockázat mindig a háttérben leskelődik a mi foglalkozásunknál! Hiszen nagyon jól tudja tábornok ur, az ilyen vállalkozásokra nem a pénz csábitja az embert, hanem a kopó szenvedélye hajtja, a kaland izgalma...

- De ön még csak huszonöt éves, szép, fiatal...

- Imádom a veszedelmet! Az élet-halál harcokat!

- Szóval ön azt állitja, hogy nyomában van a 412-es számu modell tolvajainak?

- Bizonyos vagyok benne, hogy egy héten belül elfogom. A cinkosa máris a hálómba került.

- Kicsoda?

- James Parker. Akit ma fogadtam fel. Mondhatom, nagyon naiv és tapasztalatlan fickó. Játékszer Brevster kezében. A délelőtt folyamán már letartóztathattam volna. Szándékosan kimentem a szobámból és a megfigyelő tükörszerkezet segitségével jól láttam, mikor viaszlenyomatot készitett a kassza záráról. De hát nekem nem az apró vad kell, hanem a királytigris.

- Nehéz dolog lesz. Brevster a legkörmönfontabb gazembere a világnak. Nem lehet ellene bizonyitékot szerezni. Képzelje, a leghitelesebb módon, az angol konzulátus utján igazolta, hogy a Barrymore londoni hadfelszerelési gyár amerikai megbizottja. Ártatlan üzletszerző. Mi persze tudjuk, hogy emellett még német kém is, aki minden valószinüség szerint a 412-es modell tolvaja.

- Ugylátszik, hogy miután a nagy fogást személyesen végezte el, a kisebb lopásokat alkalmi ügynökökre bizza.

- Mire alapitja ezt a feltevését?

- Tegnap a Majestic halljában viszontláttam Brevstert. Nyomban megismertük egymást mind a ketten. Ő persze nem sejti, hogy tisztában vagyok azzal, hogy kicsoda. Titokban egész este figyelt engem és végül is hosszu beszélgetést folytatott ezzel a James Parkerrel, aki a tanácskozásuk után engem táncra kért. Minthogy érdekem volt megtudni, miben sántikálnak, azt gondoltam, legjobb, ha a tolvajt mindjárt magam vezetem vágyai szinhelyére és ezért szerződtettem a gyárba...

- Remek ötlet volt!

- Bevallom, sejtelmem sincsen, hogy ezuttal melyik aktát szeretnék megszerezni? De hát nem is ez a fontos. Brevstert kell lelepleznem... Sajnálom, hogy ezt a Parkert is vele kell rántanom... Rokonszenves, kellemes fiu és kitünően táncol.

A tábornok nevetett.

- Ah? Először hallom, hogy egy férfi érdekli.

- Valami titok lehet életében. Dilettáns. Most próbálkozik először effélével. Olyan naiv és ügyetlen, hogy szinte nevetnem kell rajta. De ugy látszik, Brevster kezében van, aki olyan hidegvérrel küldi az én csapdámba, mint ahogyan a háboruban bizonyos járőröket küldtek hidegvérüen a biztos halálba a gyilkos gépfegyverek tüzelése közben. Ha sikerül, jó, ha nem sikerül, pusztuljon. De engem most nem a járőr érdekel, hanem a parancsnok...

- Mikorra várhatok öntől értesitést, miss Roscoe?

- Talán már holnapra, tábornok ur!

- Köszönöm. És kivánom, hogy jó egészségben, ép bőrrel lássam viszont!

- Magam is azon leszek, tábornok ur!

IX.

Parkernek a lélekzete is elállt az izgalomtól és bámulattól, mikor miss Roscoe szobájába lépett.

Olyan volt ez a szoba, mint egy előkelő izlésü kurtizáné. Mindenütt buja és puha kényelem, feltünően széles kerevetek, dagadó selyempárnák, a keleti háremek szinpompájára emlékeztető gyönyörü perzsa szőnyegek, a vitrinben vagyont érő porcellánok, csupa szakértelemmel válogatott müremek. Parker jól értett ezekhez, hiszen mükereskedő volt, egyetlen pillantással felbecsülte a képeket, porcellánokat, szőnyegeket, bronz és ezüst disztárgyakat.

Tizenötezer dollárt gondolkodás nélkül meg lehetne adni értük! - gondolta magában.

De talán nem is a berendezés értékessége, mint inkább a müvészi összhatás, az összehangolt szinek és stilusok, az öntudatos és biztos kézzel, raffináltan elhelyezett fényhatások nyügözték le.

És halványsárga, egészen könnyü, szorosan a testhez simuló lágy selyemruhában Silvia állt a teás szamovár mellett. Sugárzóan szép volt és fiatal. Szinte hihetetlenül hatott, hogy ez a nagyvilági, kellemes nő azonos a Sulivan-cég rideg, rosszul öltözött, kellemetlen főnöknőjével.

Barátságosan lépett Parker elé és a kezét nyujtotta.

- Már vártam - mondotta édes mosollyal, amely felfedte tökéletes fogsorát. - Remélem, meg lesz elégedve a teámmal. Azt mondják, nagyon jól értem a készitését.

Parker nem tudta, hogyan viselkedjen.

- Miss Silvia - mondotta őszintén - soha életemben nem éreztem magamat ennyire ostobának, mint e pillanatban. Szavamra, azt hiszem, valami varázslat játszik velem! Hogyan változtathatja meg valaki ennyire egész lényét?

- Vigyázzon - nevetett Silvia - nehogy megsértse a Sulivan-cég osztályvezetőjét! Ne felejtse el, hogy az illető hölgy azonos velem!

- De én nem vagyok azonos a délelőtti Parkerrel. Én nem vagyok az a félszeg, gyámoltalan férfi, akinek ott látott. Higyje el, ugy éledek fel ebben a szobában, mint a vizbe dobott hal. Mert ez az én világom. Ezek az izléses és értékes mükincsek, melyekkel körül veszi magát, a szépségről és müvészetről muzsikálnak és maga olyan közöttük, mintha minden szépség a lelkéből, a pórusaiból áradna...

Silvia kacéran nézett Parkerre:

- Udvarolni akar?

Parker csüggedt mozdulatot tett.

- Tudom, hogy ez őrület. Maga tulságosan elkényeztetett nő. Nem is sejtem, hogy milyen szeszélyes ötletből hivott meg. Talán játéknak szánta. Gyönyörködik, hogyan vergődöm ebben az aranyhálóban, amelybe vakon belezuhantam. Valóban, nagyon mulatságos lehet a hóditó férfi, amikor egészen kicsiny, szánalmas porszemmé zsugorodik a nő előtt.

Silvia ugy tett, mintha nem is hallotta volna ezt a tirádát. A szendvicses tányért nyujtotta.

- Parancsol?

Parker érezte, hogy ez figyelmeztetés és visszautasitás.

- Bocsásson meg! - mormogta megszégyenülten.

- De hiszen ön kiönti a teát! Mi van magával? Miért remeg ugy a keze? - kiáltotta Silvia.

Parker valóban egészen meg volt zavarodva. A legellentétesebb érzések és gondolatok viharoztak benne.

Érezte, hogy minden felgyulladó vágyával kivánja és imádja Silviát. Az utóbbi hónapok sivár nyomorusága után egyszerre belecsöppent ebbe a csodálatosan szép, parfőmös, szerelmet és nagyvilági életet árasztó környezetbe. Ki lehet Silvia? Micsoda forró rejtélyek veszik körül? Milyen lehet a szerelmi élete?...

És mit akar tőle? Játszik? Ugratja? Vagy valóban tetszik neki? Azt akarja, hogy a barátja legyen? Flört? Kaland? Az ember nem ismeri ki magát a modern lányoknál.

Milyen jól lenne most mindenről megfeledkezni. Nagyszerü lendülettel kitárni karját és magához ölelni Silviát és azután uj életre támadni ettől a csóktól. De hiszen ez lehetetlen. Néki az a megbizatása, hogy félrevezesse, kirabolja Silviát!

Ebbe bele kell őrülni!

Érezte, hogy elveszett. Soha nagyobb összeütközés ember lelkében nem játszódhatott le, mint az övében. Egy pillanatig szinte habozott, hogy Silvia lába elé vesse magát és mindent bevalljon. Azután bocsánatát kérje, eléje tárja véres, megkinzott szivét és azután... történjen akármi!

De éjfélkor találkozója van Brevsterrel. A Washington-bárban adtak egymásnak találkozót. Nem csoda, hogy a teáscsésze majdnem kiesett remegő kezéből.

- Nevessen ki - dadogta - mégis bevallom, lámpalázas vagyok és nagyon ideges. Tulságosan nagy hatással van rám miss Silvia. A szavaim nem érdekelték, nyilván nem is hitt azoknak, de talán néhány csepp kiöntött tea nagyobb hitet tesz érzéseim őszinteségéről, mint a kimondott szó...

Silvia ajkán kissé keserü mosoly jelent meg.

- Hányszor hallottam már ezt! - mondotta fanyarul. - És mind hazudtak, valamennyien. Ha tudná, mennyire gyülölöm a férfiakat! Talán jobb is lenne, ha most felállna és elbucsuzna tőlem. És elmenne... még Newyorkot is elhagyná.

Parker kerekre nyiló szemmel meredt Silviára.

- Miért mondja ezt?

Silvia észbekapott. Máris sokat árult el. De szive legmélyén sajnálta Parkert. Tudta, hogy kém, iratok elrablásával van megbizva, de asszonyi csalhatatlan ösztönével érezte azt is, hogy a férfi szavai őszinték. Szinte kedve lett volna vakmerő asszonyi játékkal próbára tenni: vajjon ha felgyujtaná szenvedélyét, annak ereje erősebb volna-e, mint a vállalt kötelesség parancsoló ereje? De Silvia az évek során nagyon megtanulta magát fegyelmezni. És ha néha ébredezni is kezdtek érzékei és valami elérzékenyülés fogta el, nyomban megkeményitette szivét és szilárdan, kimélet nélkül haladt tovább. Ez a csábitóan szép asszony már vagy két tucat férfit juttatott vérpadra és tömlöcbe. Néha álmában megjelentek áldozatai, ilyenkor kinzottan, gyötrődve nézett velük farkasszemet. Csak a morfium fecskendő tudott az ilyen viziók után álmot hozni. De nem volt visszalépés... Neki csakugyan fizetnie kellett!

Silvia özvegy volt. Férje őrnagyi rangban az amerikai hadseregben szolgált. A vezérkarba volt beosztva. Szakértője volt a tüzérségnek és az összes fegyverek modelljeinek tervrajza, a tengeri és szárazföldi ágyuk, aknák, tankok titkai az ő titkos irattárában sorakoztak. Egy napon holtan találták az őrnagyot. Egy német kém pokoli kegyetlenséggel ölte meg. Ez a kém a mellé rendelt tisztek egyike volt, akinek sikerült teljesen beférkőznie az őrnagy bizalmába. Egy napon az őrnagy tettenérte a főhadnagyot, amint fényképfelvételt készitett az egyik vázrajzról. A főhadnagy látta, hogy leleplezték, nincsen menekülés és habozás nélkül leütötte egy

bronz levélnehezitékkel az őrnagyot, azután megszökött. Az őrnagy két heti szenvedés után meghalt. És Silvia akkor határozta el, hogy hátralévő életét férje megbosszulására szánja.

Jelentkezett a kémelháritó osztályban és felajánlotta szolgálatait. A kémszervezet mindig szivesen látja a szép nőket, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy a legbámulatosabb eredményeket érik el. Jól tudják ezt természetesen az illetékes helyeken is és éppen ezért a bizalmas természetü dolgokkal megbizott, katonai titkok birtokában lévő tiszteket szolgálati parancsnok utján állandóan és nyomatékosan figyelmeztetik, hogy óvakodjanak a nőktől, mert a kémnők egész hálózata leselkedik rájuk, hogy hálójukba keritve őket, a legagyafurtabb módon tudják meg titkaikat. A háboruban hires volt az a német kémnő, aki mint tájképeket festegető bakfis kötött francia tisztekkel ismeretséget és mialatt a tisztek boldogan és szerelmesen flörtöltek vele, ő megtudta, hová készülődik csapattestük és kirándulások ürügye alatt még a frontra is elvitette magát tiszti barátaival, ahol végtelenül ügyesen vázlatokat készitett a hadállásokról.

Silviát azonnal szerződtették. Jó ajánló levél volt, hogy férje őrnagy volt és tudták, hogy a fiatal özvegyet engesztelhetetlen gyülölet vezeti. A Sulivan-gyárba osztották be, mert az ellenséges államoknak érdeklődési központjában éppen az ilyen nagy fegyvergyárak állnak.

Három esztendő alatt egész sereg értékes leleplezést tett. Brevsterre vadászott és tudta, hogy Parkeren keresztül jut hozzá legbiztosabban.

De ez a különös, lázas hang, melyen Parker szólt hozzá, kissé megzavarta. Három év hosszu idő, már elfáradt az örökös embervadászatban, már sok volt a vér, amely miatta csordult ki. A bosszu müvét befejezte. Néha tünődve nézett a tükörbe és ilyenkor régen visszafojtott érzések lázadoztak benne. Asszony volt, szép, kivánatos és hóditó. Ilyenkor ijedten nézett ápolt, fehér kezére, mintha azt nézné riadtan, nem lát-e rajta vérfoltot?

Igen... ezekkel a kezekkel ölelni kellene, gyermekarcocskát simogatni, gyönyöröket habzsolni...

Sóhajtott és már megint mosolyogva fordult Parkerhez.

- Ideges vagyok.

- Sokat dolgozik.

- Nemcsak ez a baj. Talán jobban fárasztanak a lelkiek. Nem könnyü magányos nőnek lenni.

- Miért nem hisz a szerelemben? Miért bántja a hódolat?

Silvia idegesen intett.

- Nem! Hagyjuk ezt! Téved. Hozzám nem lehet ilyen formában közeledni. Szavak! Mennyi hazugságot hallottam életemben. És tulságosan leköt a munkám. Nem szabad magamat lirai hangulatoknak átengedni. Kissé különös lenne, a Sulivan-gyár titkárnője, a levelezési osztály vezetője mint gügyögő szerelmes. Egy kis flört, tánc, szórakozás ez elegendő! Hogy őszinte legyek: jobban tenné, ha maga is ezeket az elveket követné, mister Parker. Tulságosan érzelmes és ez nem kivánatos olyan embernél, aki komoly célokra tör... Az az ur, akivel tegnap este láttam... mi is a neve?

- Brevster! - válaszolta hirtelenül Parker, de már meg is rémült, attól félt, hogy elszólta magát.

- Igen, mister Brevster! Az például egészen más fából van faragva. Valami üzletet akart megkötni Spanyolország számára. Állitólag a forradalmárok megbizásából tárgyalt. Mondhatom, imponált az a kérlelhetetlen erélyesség, mellyel alkudozott... ravaszkodott.. sarokba akart bennünket szoritani. Az üzletből nem lett semmi. Lehet, hogy nem is volt komoly szándéka vásárolni. De ahogyan mindenki nyelvén beszélni tudott, ahogyan érvelt, csatázott, az kemény, nagystilü emberre vallott. Bevallom, érdekel.

Parker ugy érezte, hogy meghül benne a vér.

- Magának tetszik, mister Brevster? - kérdezte olyan naiv elképedéssel, hogy Silvia elnevette magát.

- Remélem, nem féltékeny rá? Megnyugtatom. Nem vagyok szerelmes belé. És nem is leszek. De látja, van egy szenvedélyem. Szeretek érdekes emberek társaságában lenni. Talán magát is azért engedtem a közelembe, mert érzem, hogy nem mindennapian müvelt, széles látókörü ember. Tegnap éjszaka nem egy olyan megjegyzést tett, amely megragadott, belém vésődött, amelyre felfigyeltem. És ha tiltakozom, hogy a maga teljességében mutatkozzon meg előttem, talán egy kissé önvédelemből teszem ezt! Már mondtam, nem akarok lirát, nem akarok semmi szerelmet...

Parker elpirult boldogságában. Hiszen ezek a szavak szinte vallomásként hangzottak.

- Ha ugy parancsolja - válaszolta Silviának - holnap este hármasban vacsorázhatunk!

Silvia bólintott.

- Nagyon helyes. Talán legjobb lesz, ha valamelyik revüszinházban gondoskodunk páholyról!

X.

Brevster nagyon meg volt elégedve. A kezét dörzsölte örömében.

- Hiszen maga nagyszerü fickó! - mondotta Parkernek. - A viaszlenyomat kitünően sikerült. Holnapra készen lesz a kulcs. Miss Silvia személyes ismeretsége pedig egyszerüen elragadó. Ön valóban önzetlen barátom, hogy a megismerkedés közvetitését vállalta. Hiszen tudom, hogy miss Roscoe önnek is tetszik...

- Mister Brevster - válaszolta Parker - őszintén meg kell mondanom valamit...

- Beszéljen!

- Én képtelen vagyok azokat az aktákat kilopni.

- Ellenkezni mer?

- Értse meg, nem gyávaságból mondom ezt. Ügyetlen vagyok. Hajszál hija, hogy már a lenyomat készitésénél nem értek tetten. Mit ér vele, ha az akta ellopását megkisérlem és nyomban lelepleznek? Magának az iratokra van szüksége. Én lemondok a huszezer dollárról. Nem kérek egy centet sem. Beérem azzal az állással, melyet nyertem.

Brevster gunyosan nevetett.

- Remek! És mi lesz az aktával? Vagy azt hiszi, hogy én talán állásközvetitő vagyok? Hogy egyetlen célom gyámoltalan és tehetségtelen embereket jó és biztos állásokba dugni?

- Amit eddig tett értem, azt máris visszafizettem!

- Szabadna kérdeznem, mivel?

- Először is megkapta tőlem a páncélszekrény zárának lenyomatát. Másodszor pedig bemutatom miss Silviának!

- Gyönyörü! Ön pénzt követel gáláns szolgálatokért?

Parker szeme villámot szórt.

- Nagyon jól tudja, - kiáltotta felháborodva - hogy nem erről van szó. Miss Silvia megkért, hogy mutassam önt be. Ennek ellenére sem tettem volna ennek eleget, ha nem gondoltam volna azt...

- Micsodát?

- Nézze, mister Brevster. Én egész életemben korrekt ember voltam. Bármennyire kedvem és izlésem ellenére is van ez az aktalopás és bármennyire is megbántam már, hogy ebbe a kalandba bocsátkoztam, most már vállalom a dolgot. De ismétlem: én nem vagyok annak keresztülvitelére alkalmas. Mégis segitségére leszek. Még pedig éppen ezzel a bemutatással. Ha ön személyes barátja lesz miss Silviának és az én ismeretségemre is hivatkozhatik, ugy semmi akadálya nem lesz annak, hogy időnkint megjelenik a Sulivan-gyárban és néhány percet tölt a szobámban. Én telefonon megbeszélendő jelszóval felhivhatom kellő pillanatban, mikor biztosan tudom, hogy miss Silvia nincsen a szobájában és hosszabb tárgyalása van a főnökségnél. Akkor azután az ön hidegvérén és ügyességén mulik, hogy az aktalopást végrehajtsa. Legyünk őszinték: jobb is, ha az ilyesmit külső ember követi el. Hiszen ha észreveszik az akták eltünését, elsősorban természetesen házi kutatást rendelnek el...

Brevster figyelmesen hallgatta Parkert.

- Hm, tulajdonképpen igaza van... Majd meglátjuk! Egyelőre essünk tul a ma esti találkozáson!

A Ziegfeld-szinházat választották és autón mentek Silviáért. Silvia ismét más estélyi ruhában volt. Parker egyre növekvő ámulattal nézte ezt a rejtélyes nőt, aki primadonnát megszégyenitő elegánciával és utánozhatatlan nagyvilági modorral lebegett eléjük. Finom, behizelgő parfőm áradt a ruhájából, a haja, szempillája, ajka, arca a kozmetika müvészetének remeke volt. Parker nem értette, hogyan élhet ennyire kettős életet valaki? Hiszen még néhány óra előtt, a gyár hivatalában ugyanez a nő kibirhatatlanul ideges, gőgös, csuf és izléstelen volt... De ugy látszott, ezt a csodát már meg kell szoknia!

Az előadás után kitünő hangulatban a Majesticbe mentek. Mikor Silvia a tánckorongon kettesben maradt Brevsterrel, halkan odasugta a férfinak:

- Vigyázzon, ne szoritson olyan feltünően magához. Parker figyel bennünket és szörnyen féltékeny!

- Nem csodálom! Maga mindenkit megbolondit!

- Csak semmi udvarlás. Óvatosság! Már kétszer eltévesztette a tánclépést és Parker jó táncos, aki azonnal észreveszi az ilyen feltünő szórakozottságot!

Brevster majdnem a bőréből bujt ki örömében. Silvia megjegyzéseit nem lehetett félreérteni. Nem az ellen tiltakozott, hogy nagyon szorosan öleli magához, hanem attól félt, hogy ezt Parker észreveszi.

- Bravó! - gondolta magában diadalmasan Brevster. - Az akták már a zsebemben vannak. Parker urat pedig szépen leépitjük. Ugy látom, semmi szükségem nincsen a segitségére.

Melegen és sokat mondóan szoritotta meg Silvia kezét. Azután visszamentek az asztalhoz.

Parker már tükön ült. Nem is engedte, hogy Silvia helyet foglaljon, már eléjük sietett és ő vitte a tánckorongra.

Szinte beszélni is alig tudott az izgalomtól.

- Miről beszélt Brevsterrel? - kérdezte sápadtan a dühtől.

- Nem tartozom számadással. Milyen cimen von felelősségre? - válaszolta erélyesen Silvia.

Parker le volt forrázva.

- Igaza van. Bocsásson meg. Hiszen önnek valóban nincsen köze az én érzéseimhez.

Nem vette észre, hogy Silvia alig tudja mosolyát elfojtani. Tetszett neki Parker féltékenysége, amely mindennél jobban elárulta érzéseinek őszinteségét. Ez hizelgett hiuságának. Talán egy kis rokonszenvet is érzett Parker iránt. De uralkodó érzése mégis a gunyos öröm volt, hogy egymás ellen játszotta ki a két cinkost.

Parker az est folyamán már alig nyitotta ki a száját. Szórakozott volt és hallgatag. De annál jobban fel volt villanyozva Brevster. Mikor reggel felé elbucsuztak Silviától, izzó, sokatmondó pillantást vetett rá. És Parker megdöbbenve vette észre, hogy Silvia ezt a pillantást viszonozta.

Alig zárult be a kapu Silvia mögött, Brevster elégedetten kacagott fel és két kezét dörzsölgette.

- Remek - mondotta -, a halacska horogra került. Olyan simán fogja ideadni az aktákat, hogy öröm lesz. Kész tervem van... holnap délelőtt végrehajtom. Mondhatom, magának nagyon kevés dolga lesz. Természetesen ezekután kevesebbel is kell beérnie.

- Én semmit sem kérek! - válaszolta ingerülten Parker.

Brevster gyanakodva, hidegen nézte végig.

- Nem szeretem ezt a hangot, mister Parker. Kár volna, ha arra kényszeritene, hogy golyót röpitsek a koponyájába.

- Én pedig arra kérem, mentsen fel a továbbiak alól. Nem veszek részt ebben a becstelen játékban!

- Ohó! Kissé erős szavak!

- Most már nemcsak az aktalopásról van szó...

- Hanem?

- Miss Silviáról is! Gazságnak tartom, hogy igy visszaélünk a jóságával és jóhiszemüségével!

Brevster gunyosan nevetett.

- Micsoda érzelmesség! Hiszen maga szerelmes!

Parker szeme haragosan villant.

- És ha az volnék?

- Ugy arra kérem, függessze fel érzéseit még huszonnégy órára. Szavamra mondom, azután örökre átadom a helyemet! Igérem, egy csókot sem fogok kérni a szép Silviától. Sokkal praktikusabb ember vagyok. A jó üzlet többet ér a legizzóbb szerelemnél is.

Parker nem válaszolt. Némán kisérte Brevstert a következő utcasarokig, ahol elváltak.

XI.

Másnap Parker idegesen, összetörve ment a hivatalba. Egész éjjel nem hunyta le a szemét. Nem értette sehogysem a helyzetet. Szerette Silviát és eddig ugy érezte, hogy Silvia viszonozza érzéseit. Hiszen minden tette arra vallott. De tegnap este minden megváltozott. Silvia szinte minden átmenet nélkül Brevsterhez pártolt.

Parker le volt sujtva. Silvia viselkedése megdöbbentette. Igy nem viselkedik rendes idegzetü, korrekt asszony. Valami titok fátyolozta be egyszerre lényét, Parker tanácstalanul és tehetetlenül állt vele szemben.

De ha Silvia el is fordult tőle, mégsem nyujthat segédkezet Brevster becstelen szándékához.

Feldultan, kimerült idegekkel érkezett a gyárba. Mikor iróasztala elé ült, érezte, hogy ez igy nem mehet tovább. Hozzá sem nyult a forditáshoz. Megfinomult és felfokozott érzékenységében világosan hallotta, mikor a szomszéd szoba ajtaja kinyilt és felismerte Silvia lépteit.

A vér az arcába szökött, a szive hevesen dobogott.

Attól félt, hogy megfullad. Olyan vad kétségbeesés fogta el, hogy egy pillanatra teljesen megzavarodott.

Felugrott és heves mozdulattal felrántotta a Silvia szobájába nyiló ajtót.

Silvia ott ült iróasztala előtt. Megint a szörnyü fekete irodai kabát volt rajta és óriási szemüvege mögé bujt.

Mikor az ajtó felpattant, megrezzent és meglepetten nézett Parkerre.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte szigoruan.

A férfi csak most eszmélt arra, hogy neki tulajdonképpen semmi hivatalos dolga nincsen és hogy maga sem tudja, miért tört be a szobába.

- Beszéljen, mit akar? - kérdezte most már emeltebb hangon Silvia.

Ez a hang feloldotta Parker bénultságát.

- Miss Silvia - mondotta halotthalványan - én nem maradok itt!

- Mit beszél? Mi baja van? Mi történt magával?

- Én nem tudok... én nem akarok a hivatalnoka lenni... nem tudok dolgozni, ha itt érzem a közelemben... Szeretem magát...

Silvia szigoruan koppantott a kezében lévő töltőtollal:

- Erről ne beszéljen!

- De beszélek! Ön most nem a főnököm... csak nő! Miss Silvia. És én férfi vagyok. Férfi, aki minden csepp vérével imádja önt. Akit megőrjitett. Nem tudom ezt a komédiát tovább játszani. Tegnap este még én voltam a világ legboldogabb embere. Azt hittem, hogy megérzi és viszonozza érzéseimet... de azután kiderült, hogy egy másik urral sokkal kellemesebben mulat, mint velem... Nem mondhatom el, hogy mit éreztem. Mennyire kétségbe voltam esve. Miss Silvia, könyörgöm, higyjen nekem, ez a Brevster nem érdemli meg az ön bizalmát...

- Mr. Parker, ön tulságosan elragadtatja magát. Most már legbensőbb magánügyeimbe avatkozik!

- Miss Silvia, ön vak, nem tudja, hogy mit cselekszik!

Silvia felállt.

- Sajnálom, hogy ismételt figyelmeztetésem sem tériti észre. Eszerint csakugyan arra kényszerit, hogy elbocsássam. Este megkapja szolgálati jegyét és távozhat. A mai napot azonban még itt kell töltenie, mert aki reggel belép a kapunkon, az többé záróra előtt nem távozhatik. Ezt nagyon jól tudja.

- De én nem tudok dolgozni...

- Akkor cigarettázzon, olvasson, nézzen ki az ablakon...

Parker nem mozdult, kinlódva állt.

Silvia türelmetlen mozdulatot tett.

- Mit kiván még?

- Azt akarom kérdezni... azt szeretném tudni... hogyha én elhagyom az állásomat, azért mi ketten... találkozunk még?

- Talán! Nem tudom! Ezen még gondolkoznom kell!

Parker kétségbeesett pillantást vetett Silviára.

- Milyen kegyetlen tud lenni!

Silvia arcára furcsa mosoly szökött.

- Talán mégsem! Hátha téved?

És hirtelen közelebb hajolt Parkerhez:

- Tizenegy órakor menjen az elsőemeleti bal épületszárnyba. Az 50-es szobában várom. Itt van ez a pecsétes igazolvány. Ezzel minden őrszemen áthaladhat... És most ne kérdezzen semmit. Amugy sem válaszolok! Legyen pontos a találkozón. A viszontlátásra!

Parker szédülve ment ki. Most már tökéletesen meg volt zavarodva. Kétség és reménység rohamozták meg. Nem tudta, hogy mit jelent ez a találkozó. Első emelet, bal épületszárny. Ötvenes szoba!

Becsengette az egyik altisztet.

- Ismeri ön az épületet? - kérdezte.

- Igen.

- Kinek a szobája van az első emelet bal épületszárny, 50. szám alatt?

Az altiszt vállat vont.

- Ezt nem tudom. Ott a szigoruan bizalmas ügyeket intézik. Az ottani beosztásról senkit sem világositanak fel.

- Miss Roscoe szokott odajárni?

Az altiszt gyanakodva nézett Parkerre.

- Bocsánat uram, nekünk szigoruan tilos benső dolgokról beszélni!

Parker észrevette, hogy ostoba volt. Hiszen tisztára ugy viselkedik, mint egy kém. Már az altiszt is gyanut fogott...

Hogy jóvátegye a dolgot, felmutatta a Silviától kapott igazolványát.

- Csak azért kérdeztem, mert amint látja, odarendeltek...

Az altiszt közönyös pillantást vetett az irásra és megismételte:

- Sejtelmem sincsen semmiről!

Az altiszt távozott, miss Silvia pedig letette a hallgatót, melyen keresztül a másik szobában ezt a beszélgetést végighallgatta. Mert Parkernek fogalma sem volt arról, hogy szobájában három mikrofon volt titkosan elhelyezve, melyen keresztül minden szavát kihallgathatták.

Miss Silvia igen bonyolult és furcsa hangulatban volt. Évek óta először érezte, hogy nem azzal a hideg elszántsággal intézi a dolgokat, mint ahogyan szokta. A Parkerrel folytatott reggeli beszélgetés tökéletesen meggyőzte arról, hogy a férfi valóban őszintén szereti. Lemondott állásáról, melyre pedig kétségtelenül rá van szorulva. Ezt nyilván azért tette, mert nem akarja végrehajtani az aktalopást. Szerelme győzött a bünös szándék felett.

Silvia megint érezte azt a különös meghatottságot, amely előző este olyan váratlanul támadt fel benne. De ismét ijedten sietett erőt venni magán. Bármint is áll a dolog, Parker közvetlenül tud Brevster dolgairól, viasznyomatot vett fel a páncélszekrényről, nem lehet futni hagyni. Lehet, hogy ebben az esetben elállt a kémkedéstől, de talán egy messzire nyuló kémszervezet tagja, aki máshol fogja folytatni gaztetteit. Feltétlenül őrizetbe kell venni. Ezért rendelte Silvia Parkert az ötvenes számu szobába. Ez volt a titkosrendőrség irodája. Parker nem hagyhatja többé szabad emberként el a gyárat. A rendőrség bizonyára kicsikarja belőle apróra Brevster titkait és akkor majd szembesiteni lehet a két cinkost...

Silvia cigarettára gyujtott. Nagyon fanyar, rosszkedvü volt. E pillanatban unta és gyülölte foglalkozását...

Szeretett volna néhány nappal idősebb lenni. Még csak ezt az utolsó fogást fejezi be. Azután elutazik. Van egy kis tőkéje. Falura megy, vagy valahová messze, tengerpartra. Elég volt az emberekből, bünből, vérből, hajszából...

Mennyire meghamisitotta az életét!

Silvia sirni tudott volna. Irtózott a pénztől, a vérdijtól, melyet sikeres leleplezéseiért kapott. Sohasem érezte még jobban, hogy asszony, aki szerelemre vágyik. Felállt és sétálni kezdett szobájában. Mint aki gyötrelmes gondolattól, vagy egy üldöző képtől akar megszabadulni.

Parker!...

Milyen jóképü, kellemes, elmés fiu. Talán ilyennek képzelte egykor azt a férfit, akit nagyon tudna szeretni. Milyen sápadt volt az előbb, mennyire megtört. És miatta szenved! Miatta kockáztatja az életét. Visszalép a rábizott feladattól, amit kémek között halállal büntetnek. Még a halállal is dacol érte.

Mégsem szabadna rendőrkézre juttatni. Hadd fusson, meneküljön. Talán elkerüli a cinkosok revolverét.

Silvia habozott. A keze tétován a kilincs felé nyult, be akart menni Parkerhez. De azután csüggedt mozdulatot tett.

Késő! Ezen már nem lehet segiteni! A rendőrség mindent tud. Felelősségre vonják, ha Parkert szökni engedi!...

Hirtelen felfigyelt. A másik szobából halk beszélgetés hallatszott. Felemelte a hallgatót. A kagyló süketen bugott. Silvia összeharapta ajkát. A mikrofon elromlott. Vagy valaki szándékosan némitotta el?

XII.

Tiz óra lehetett, mikor Brevster belépett Parker szobájába. Sugárzott a jókedvtől.

- Amint látja - mondotta kezét dörzsölgetve - minden a legsimábban halad. Mikor azt mondtam, hogy magát akarom meglátogatni és miss Silviára hivatkoztam, egy házi telefonálás után azonnal engedélyt kaptam a belépésre. Sőt, tudomásomra adták, hogy miss Silvia személyesen óhajt fogadni...

- Nem érdekel! - válaszolta ridegen Parker.

Brevster fejét csóválta.

- Ostoba ember maga, barátom! Miért ilyen csökönyös?

- Vegye tudomásul, hogy felmondtam az állásomat. Holnap kilépek.

- Brávó. Éppen erre akartam kérni. Holnap ugyanis már amugy sem lesz magára szükségem. Csalódtam magában. Tegnap este tulságosan érzelmes volt és én nem szeretem a hisztériás férfiakat. Magam szerzem meg az aktákat. Amint látja, már elkészült a páncélszekrény kulcsa...

És mosolyogva mutatta fel a kis kulcsot.

- Mister Brevster - mondotta felindultan Parker - arra kérem, hogy távozzon innen!

- Megőrült? Engem miss Silvia hivatott. Csak nem tilthatja meg, hogy hozzá menjek?

- Ismétlem, menjen innen!

Brevster éles pillantást vetett Parkerre.

- Figyelmeztetem, hogy elég volt. A kezeim között van. Ha elárul, bizonyitani fogom, hogy én csak üldözöm magát. Detektiv vagyok. Akarja látni igazolványaimat? Szabályos angol detektivigazolványok. Benjamin Green magánnyomozó Londonból, akit azért küldtek New-Yorkba, hogy James Parker nemzetközi szélhámost nyomozza ki és tartóztassa le. A Majestic főpincére emlékezni fog arra, hogyan tünt el rejtélyes módon a pénztárcája a fizetésnél, a szállásadónője és a szomszédok pedig bizonyitani fogják, hogy ön hónapok óta állás nélkül csavargott New-Yorkban és végül ez a kis viaszdarab, melyet eltettem, eléggé bizonyitja, hogy milyen célból állt be a Sulivan-gyárba... Jobb hát, ha csendes megadással viseli sorsát. Mindössze néhány óráról van szó.

Parker nehezen lélekzett. Megtörölte verejtékező homlokát.

- Mit akar csinálni? - kérdezte Brevstertől.

- Megvárom az alkalmas pillanatot. Ha miss Silvia kimegy a szobájából, belépek, mintha őt keresném. Hiszen hivatott. Magának kellene őt szóval tartania. Kéresse ide, mintha felvilágositásra volna szüksége, vagy más ürüggyel. Én majd a folyosó felőli ajtón megyek be ezalatt szobájába...

Parker lehajtotta fejét:

- Tizenegyórakor, - mondotta tompán - miss Silvia az első emeleten lesz. Oda rendelt engem...

- Miért?

- Nem tudom. Beszélni akar velem.

- Hol találkoznak?

- Bal épületszárny, 50-es szoba.

Brevster alig észrevehetően megrezzent. Hetek óta zsebében volt a Sulivan gyár tervrajza. Pontosan tudta, hogy azon a helyen a titkos rendőrség szobája van. Tehát Silvia gyanut fogott. Parkert elfogják. Csak a legelszántabb vakmerőség segithetett. Most azonnal, késedelem nélkül kell végrehajtania tervét.

Ugy tett, mintha egy kicsit gondolkozna.

- Hm, - mondotta végre - ugy látszik mégis csak tévedtem. Miss Silvia magát tünteti ki a bizalmával, nem engem. Hát ez nagyon kellemes dolog. Én most bemegyek néhány percre miss Silviához, nehogy udvariatlannak tartson, azután ugy teszek, mintha elmennék, valójában azonban visszajövök magához. Azután megvárom mig maga a találkára megy és mialatt maguk kettesben turbékolnak, eltüntetem az aktákat... Gratulálok Parker! Micsoda szerencséje van. Senkisem fog magára gyanakodni, hiszen alibit igazolhat. Miss Silviával volt...

Megint a kezét dörzsölgette, azután gyors elhatározással Silvia ajtaja felé fordult:

- Hát csak ügyesen Parker! És sok szerencsét! Boldog fickó! Micsoda hóditás!

Ezt már csendes kuncogással mondotta, hamiskás mosollyal. A következő pillanatban pedig benyitott miss Silviához.

- Köszönöm az engedélyét, hogy láthassam! - mondotta, mikor betette maga mögött az ajtót.

Silvia mosolygott.

- Talán nem jól tettem. Félek, hogy a nappali világitás és ez a ruha kissé kiábránditóan hat.

Brevster kissé behunyta a szemét és szimatolt.

- No lám, - nevetett - sem a fekete ruha, sem a pápaszem nem tudta eltüntetni a parfőmjét. Ez még a tegnapesti nagyszerü asszony. A nő, akit ma egész nap remegve fogok várni... Látja, ezért jöttem fel. Elmentem a gyár előtt és megéreztem a parfőmjét. Hetvenhét fal mögül is kiérezném. Van egy indiai lepke, amely háromszáz kilométernyire megérzi a párját. Én sem tudom elfelejteni ezt a különös, fanyar, nagyszerü illatot.

- Ennyire rajong a parfőmökért?

- Az illat a nő névjegye. Szenvedélye, jelleme, érzékisége áruló módon bujik meg benne. Valamikor parfőmökkel foglalkoztam. Negyvenféle illatot tudtam tévedhetetlenül felismerni, bármennyire keverték is. A maga parfőmje francia gyártmány... sulyos és bonyolult keverék, olyan, mint egy ezeregyéjszakából ellopott álom. Szabad közelebbről is megszagolnom?

Ugy tett, mintha Silvia fölé hajolna, de ugyanakkor káprázatos ügyességgel zsebéből egy kloroformmal teleitatott zsebkendőt huzott ki és azt Silvia arcára dobta. Ugyanakkor tenyerével teljes erővel betapasztotta Silvia száját. A szerencsétlen nő kénytelen volt orrán át mélyen beszivni az édeskés, bóditó gázokat és aléltan hanyatlott a karosszékbe.

Brevster a páncélszekrényhez ugrott, felnyitotta és a gyakorlott kém virtuóz ügyességével és csalhatatlan ösztönével egyenesen ahhoz a fiókhoz nyult, amelyben a mexikói akták feküdtek... Néhány mozdulat és az akták már a zsebében voltak.

De akkor váratlan és borzalmas dolog történt.

Mikor megfordult, hogy kiugorjon az ajtón, miss Silviával találta szemközt magát.

A kloroformos zsebkendő lehullott arcáról és a kábulat még nem volt eléggé erős ahhoz, hogy megfossza öntudatától. Felállt és kidülledt, rémült szemmel nézett Brevsterre.

A férfi érezte, hogy elveszett. Habozás nélkül kirántotta revolverét és elszántan a nőnek ugrott.

De ugyanakkor felpattant Parker szobájának ajtaja is. Fehéren, kerekre nyilt szemekkel állt a küszöbön Parker.

Brevster felindultan intett neki.

- Jöjjön, - mondta rekedt, suttogó hangon - vegye fel a kloroformos kendőt, tegye az arcára...

- Segitség! - akarta sikoltani Silvia, de Brevster vastenyere lezárta a száját.

A másik kezével, amelyben a revolvert szorongatta, Parkert vette célba.

- A kendőt! - mondotta toporzékoló dühvel, mikor látta, hogy az habozik.

Parker, mintha csak most ismerte volna fel a halálos veszedelmet, melyben forgott, egyetlen ugrással a kendő mellett termett, felkapta és Silvia felé rohant. Látta annak zöldesszürke szemében a halálfélelmet, néma düht, kétségbeesést.

De mikor Silviához ért, a kendőt váratlan, elszánt, ellenállhatatlan lendületü erővel Brevster arcába vágta.

Éles csattanás hallatszott. A revolver dördült.

De a lövés célt tévesztett. A kendőtől elvakult Brevster elhibázta a lövést és másodikra már nem került sor. A folyosóról fegyveres őrök rohantak a szobába.

*

Miss Silvia előadása világossá tette Parker hősies viselkedését és nagyszerü érdemét. A Sulivan-gyár hatalmas pénzajándékkal jutalmazta, amiért megakadályozta az akták ellopását.

De a pénzbeli jutalomnál sokkal többet jelentett az a forró csók, mellyel miss Silvia örökre hozzácsatolta életét.

VÉGE.